

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 097-0-Gž-06-000237
Brčko, 12.04.2007. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Gligorević Ruže, kao predsjednika vijeća, Tešić Dragane i Kaurinović Damjana, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja SODD S. – Filijala B., zastupanog po punomoćniku J.D., advokatu iz B., protiv tuženog A.B. iz B., zastupanog po punomoćniku E.B. iz B., radi naknade štete, odlučujući o žalbi tuženog protiv presude Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj P-323/05-I od 17.03.2006. godine, na sjednici vijeća održanoj 12.04.2007. godine donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog A.B. iz B. se odbija i presuda Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, broj P-323/05-I od 17.03.2006. godine, POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom tuženi je obavezan da tužitelju na ime regresnog duga isplati iznos od 8.892,36 KM sa zateznom kamatom i to na iznos duga od 6.315,36 KM počev od 24.06.2004. godine, kao dana isplate štete i na preostali iznos duga od 2.577,00 KM počev od 01.07.2005. godine kao dana isplate, pa sve do konačne isplate, kao i da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.000,00 KM, sve u roku od 15 dana od dobijanja presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Navedenu presudu žalbom pobija tuženi zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se žalba uvaži i prvostepena presuda preinači tako da se tužitelj odbije sa tužbenim zahtjevom.

Nakon što je pobijanu presudu ispitao u granicama propisanom odredbom člana 292. Zakona o parničnom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik Brčko Distrikta BiH", broj 5/00, 1/01, 6/02, 11/05 i 20/06, u daljem tekstu ZPP-a BD BiH) ovaj sud je odlučio kao u izreci, a iz slijedećih razloga:

Tuženi u žalbi, prije svega ističe da je prvostepena presuda donesena uz bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz člana 284. stav 2. tačka 12. ZPP-a BD BiH jer u istoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama odnosno o činjenici da tuženi u sporovima koji su prethodili ovom sporu nije bio stranka (nije bio drugotuženi odnosno umješač) i to u postupku Osnovnog suda Brčko Distrikta BiH broj P-64/00-I (sporu tužitelja M.Č. i N.T. protiv tuženog SODD S. Filijala B.1 – B., radi naknade štete) niti u postupku tužitelja A.O. protiv istog tuženog koji se vodio kod Osnovnog suda Brčko Distrikta BiH pod brojem P-83/00-I, u kojima je utvrđena obaveza SODD Sarajevo – Filijala B. da navedenim tužiteljima naknadi nematerijalnu štetu, odnosno materijalnu štetu za uništen automobila (kao i da im naknadi troškove parničnog postupka) čiju isplatu SODD S. Filijala B. (kao tužitelj) traži u ovom postupku od tuženog po regresnom zahtjevu, a bio je zainteresovan za ishod tih sporova, pa nalazi da je na taj način povrijeđeno njegovo pravo na pravično suđenje i pravo na pristup sudu, odnosno prava garantovana čl. 6. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, kao i pravo na imovinu iz čl. 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju.

Ovaj sud nalazi da pobijana presuda nije donesena uz bitnu povredu na koju ukazuje tuženi jer su u istoj navedeni razlozi o odlučnim činjenicama u konkretnom sporu, kada je utvrđena obaveza tuženog da tužitelju, po regresnom zahtjevu, plati iznos naveden u izreci. Naime, prvostepeni sud se u obrazloženju presude očitovao na prigovor tuženog istaknut u postupku koji se odnosio na to da isti nije obaviješten o parnicama koje su vodili oštećeni u saobraćajnom udesu (za koji udes je tuženi oglašen krivim) protiv tužitelja u ovom sporu, čime mu je uskraćena mogućnost da kao umješač i budući regresni dužnik u istima zaštiti svoje interese, pa tuženi ne ukazuje osnovano da odluka nema razloge o toj odlučnoj činjenici. Razlozi prvostepenog suda navedeni na strani 6. obrazloženja presude stoje i dovoljni su ali je iste, obzirom na pozivanje tuženog na standarde Evropske konvencije i na Protokol broj 1. uz Konvenciju nužno dopuniti činjenicom da je u ovom sporu tuženi kao regresni dužnik (kada nije obaviješten da se vodi spor za naknadu štete koju je saobraćajnim udesom prouzrokovao) mogao protiv tužitelja, kao regresnog povjerioca, istaći sve prigovore koji nisu istaknuti u odštetnim parnicama vođenim protiv regresnog povjerioca. Stoga po ocjeni ovoga suda, odlukom donesenom u ovom sporu, nije povrijeđeno pravo tužitelja na pravično suđenje odnosno pravo na pristup sudu, kao ni pravo na imovinu zbog obaveze koja je konkretnom odlukom nastala za tuženog, a koja istom nalaze da SODD S. – Filijala B. isplati dosuđeni iznos novčanih sredstava, iz svoje imovine.

Žalbenim prigovorom pogrešno utvrdnog činjeničnog stanja tuženi ukazuje da u konkretnom sporu tužilac nije predlagao vještačenje da bi se utvrdile odlučne činjenice. Kako se, međutim, u ovom sporu radi o pravu regresa tužitelja kao osiguravača prema tuženom kao osiguraniku prigovor pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja istaknut na navedeni način, po ocjeni ovoga suda, nije osnovan jer je tuženi kako je to već navedeno mogao isticati prigovor i u odnosu na vještačenje koje je u odštetnim parnicama bilo nužno provesti i koje je i provedeno, ukoliko je ocijenio da je regresni povjerilac u tom pravcu nemarno postupao (da uopšte nije stavio prigovor na izvršeno vještačenje a trebalo je, odnosno da sam nije predložio provođenje novog vještačenja da bi se pouzdano utvrdila visina štete koju su oštećeni pretrpili).

Obrazlažući žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava tuženi ukazuje da je prvostepeni sud pogrešno primijenio odredbe članova 376. i 377. Zakona o obligacionim odnosima kada je našao odnosno zaključio da potraživanje tužitelja u ovom sporu prema tuženom nije zastarilo. Obzirom da zastarjelost regresnog potraživanja osiguravača, koji je isplatio naknadu štete oštećenima nastalu u saobraćajnoj nezgodi izazvanoj sudarom motornih vozila, počinje teći danom isplate naknade štete a nastupa istekom opšteg zastarnog roka saglasno odredbama članova 208, 371 i 380. stav 6. Zakona o obligacionim odnosima, to u okolnostima kada je tužitelj oštećenima štetu isplatio 2004. godine odnosno 2005. godine, a tužbu u ovom sporu podnio 09.08.2005. godine, prigovor zastare regresnog potraživanja koji je istakao tuženi nije osnovan i prvostepeni sud je, dakle, pravilno primijenio materijalno pravo kada je ocijenio prigovor zastare neosnovanim, iako se ocjenjujući isti pozvao na odredbe članova 376. i 377. Zakona o obligacionim odnosima. Naime, pogrešna primjena materijalnog prava ne postoji kada uz primjenu navedenih materijalno-pravnih odredaba prigovor zastare koji je istakao tuženi u postupku inače valja odbiti, dakle, odlučiti kako je odlučio u odnosu na taj prigovor i prvostepeni sud.

Sa navedenih razloga valjalo je odlučiti kao u izreci, a na osnovu odredbe člana 295. Zakona o parničnom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine.

PREDSJEDNIK VIJEĆA,

Ruža Gligorević